

Kovács István

Első két fényképem

Hétéves koromig
egyetlen fénykép sincs rólam.
Pedig kettő is készült.

Az egyik félévesen.
Csak kétséges özvegységében
mosolytalan anyám
és kiskabátos nagynéném
látszik rajta.
A képen még
óvó hajlékot formálnak fölém.
Közöttük én teljesen
belefehéredem a babakocsiba.
Bepólyált árnyéka vagyok
a vakuvillanásnak.
Ők már tudták,
hogy másnap
emberzálogként
beadnak a nagymamához.

A másikon iskolás unokatestvéreim
vesznek közre,
mintha őriznének.
A kép bizonyossága szerint joggal.
Jóska és Klári
ikrek voltak,
de nem hasonlítottak egymásra.
Ők szépen vasalt magabiztossággal
néznek a világba,
én riadtan lesem
az orrba vert ládikából
kiröppenő kismadarat.

KOVÁCS ISTVÁN (1945) költő, író, műfordító, történész, polonista.

Ötéves lehettem,
pontosabban: alig öt és fél.
Tél volt.
Lábujjaknál kivágott gyerekcipő,
combharisnya
és rövid kötött nadrág
rajtam,
meg négy különféle
méretű és szabású
szvetter és pulóver...
Köztük egy női is.
Összevissza gombolt,
huzigált rétegeik
kitárulkoznak a hasamon.
Az én arcom is csupa kitárulkozás.
Mintha a csodálkozás
hasonmása volna a félelemnek.
Nagymama
minden közeli rokonnak
postára adta a képet,
hogy büszkélkedjék velem.
Elsőként a lányainak.

Anyám
a halála előtt
minden közeli rokonnak megírta,
hogy neki küldött fényképem
elkallódott,
s juttassák el hozzám
a náluk lévőket.
Aki még élt,
s őrizte,
teljesítette kérését.
Anyám mindenkinek
megköszönte a küldeményt,
majd nagy komótosan elégette őket
mint valami elhamarkodott
háborús testamentumot.
Aztán szétszórta hamvaimat.

A jelen idő kísértete

A farkasvak estben
fénysebhelyek a hegy
vadcsapásoktól ráncos homlokán.
Az itt-ott felhőktől hámló alkonyatból
kirajzó szentjánosbogárkák
égi turistajelek
földön- és vízenjáróknak is...
Tündöklésük
az elmúlás foszforeszkáló
szépségflastroma lehetne,
hogy visszataláljon hozzánk
épségben a nap
a jövődőnek mondott
sejtelmes virradat során.
Most
az ablaknyi sötétségnél
se mutat többet
az éjszakába befalazott nulla óra
csillagképtelen metszete...
Felőle jól látható
berámázott lelkünk
s a benne könyöklő álom,
az életfogytig tartó
jelen idő kísértete.

Kedves Barátunk!

**Kérjük támogassa folyóiratunk megjelenését
személyi jövedelemadója 1 százalékaival!**

**Nemzeti Kultúráért és Irodalomért Alapítvány
18223086-2-42**